

Arrest

nr. 157 636 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 16 maart 2007 met een Marokkaanse vrouw. Zijn Marokkaanse echtgenote beschikt over een verblijfsrecht in België dat werd bekomen in het kader van haar eerste huwelijk met een Belgische man.

1.2. De echtgenote van verzoeker verwerft een recht op vestiging in het Rijk en wordt op 9 december 2008 in het bezit gesteld van een C-kaart.

1.3. Verzoeker wordt op 23 januari 2008 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR). Op 2 februari 2009 wordt dit tijdelijk verblijfsrecht omgezet naar een elektronische A-kaart. Op 4 mei 2012 verwerft verzoeker een verblijfsrecht van onbeperkte duur dat wordt veruiterlijkt in de afgifte van een B-kaart.

1.4. Bij vonnis van 17 januari 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt het eerste huwelijk van de echtgenote van verzoeker vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd door het arrest van 12 maart 2015 van het Hof van Beroep te Gent.

1.5. Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 13 april 2015 neemt gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 22 juli 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: M

Voor(a)na(m)en: M.A.

Nationaliteit: Marokko

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van zijn echtgenote El Moustaqim, Bouchra een onbeperkt verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 06.11.07 wordt zijn visumaanvraag van 02.09.07 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn echtgenote goedgekeurd omdat zijn echtgenote op dat moment gevestigd is in België. De betrokkene is op 23.01.08 in het bezit gesteld van een tijdelijk BIVR dat op 02.02.09 omgezet werd naar een elektronische A kaart. Op 04.05.2012 werd hij in het bezit gesteld van een B kaart (verblijfsrecht van onbeperkte duur).

Het recht op vestiging van zijn echtgenote werd bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 13.04.2015 ingetrokken omwille van fraude. Immers had zijn echtgenote haar vestiging in het Rijk verregen door haar eerste huwelijk op 21.04.2003 met Aziar, Abdelouahid. Dit huwelijk werd op 12.03.2015 vernietigd door het Hof van beroep te Gent (ref 2013/AR/1102) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes echtgenote haar vestiging in het Rijk door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht aan de betrokkene, dient zijn verblijfsrecht van onbeperkte duur te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat

« L’art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l’Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d’établir et d’entretenir des relations avec d’autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l’épanouissement de sa propre personnalité. » (RvSt, arrest n° 81.931 dd 27.07.1999)

En dat :

« Le paragraphe 1er de l’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains que l’individu est appelé à nouer avec autrui ; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décision. ». (RvSt arrest n° 101.547 dd 06.12.2001)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

In casu is het niet betwistbaar dat verzoekende partij op het Belgisch grondgebied een privéleven heeft.

Verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds eind 2007, dit is sinds 8 jaar.

Zijn echtgenote, Mevrouw E.M., heeft in België drie zussen, waarvan twee Belg zijn, alsook drie neven met wie verzoeker en zijn familie nauw verwant zijn (zie stuk 2).

Hij spreekt Frans en heeft Nederlandse taallessen gevolgd om zich perfect te integreren in Aalst, waar hij sinds jaren met zijn familie woont. Hij heeft er een vriendenkring en een uitgebreid sociaal netwerk ontwikkeld.

Hij heeft overigens diverse opleidingen gevolgd als conducteur, keukenverantwoordelijke, hulpkok en traiteurkok wat zijn vruchten heeft opgeleverd vermits hij ondertussen meerdere professionele ervaringen heeft opgemaakt in deze domeinen en thans ook werkt.

Het centrum van zijn professionele, sociale, affectieve belangen ligt duidelijk in België.

Tegenpartij kan niet betwisten dat zij op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte was dat het centrum van de belangen van de verzoekende partij manifest in België gevestigd is, ten minste gelet op het langdurig verblijf, de geboorte en scholing van zijn drie kinderen in België en de aanwezigheid van naaste familie, van Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing vormt zonder twijfel een inmenging in het recht van verzoekende partij op respect van haar familie- en privéleven dat zeer zware consequenties heeft.

Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Zelfs al heeft het EHRM inzake immigratie er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven, dient de overheid veder toch te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel van de inmenging in het familie- en privéleven van de vreemdeling en de ernst van de inbreuk.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het privéleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, arrest n° 107.624) en dat de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 28.10.2011, arrest n°69.388).

In casu is het evident dat de bestreden beslissing geen juist evenwicht eerbiedigt tussen de belangen van verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De beslissing is overigens zeer kort gemotiveerd en verwijst enkel en alleen naar de vernietiging van het eerste huwelijk van de echtgenote van verzoeker als zijnde een schijnhuwelijk. Geen woord wordt gerept over het privéleven dat verzoekende partij manifest in België heeft.

De beslissingen zijn helemaal gestereotypeerd en totaal gebrekkig gemotiveerd. Tegenpartij is alles behalve zorgvuldig tewerk gegaan en dit terwijl de gevolgen van de beslissing uiterst dramatisch zijn voor verzoekende partij. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat de zaak niet nauw onderzocht werd en dat er geen enkele concrete belangenafweging en proportionele toets werd gemaakt alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen. De door de overheid gemaakte keuze heeft een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg.

Uw Raad heeft in een recent arrest n°124 698 dd 26.05.2014 betreffende een gelijkaardige situatie de bestreden beslissing vernietigd omwille van een schending van artikel 8 EVRM :

« Étant donné que la première décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de

l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'État belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence.

En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la « nécessité » de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie privée (en ce sens : Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays-Bas, § 28-29).

Quant au but poursuivi, force est de rappeler qu'il ne s'agissait pas en l'occurrence d'un étranger sollicitant pour la première fois son admission en Belgique, mais d'une personne qui y résidait légalement depuis près de 8 ans et y avait des attaches économiques. Quant à l'ampleur de l'atteinte, il ressort de la motivation même des décisions attaquées que celles-ci visent à une interruption de l'activité professionnelle exercée par le requérant en Belgique, à tout le moins temporaire.

Or, il s'impose de constater qu'en l'espèce, la partie défenderesse n'a pas manifesté le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé, à savoir la sanction de la fraude déterminante commise par le premier requérant en vue de se voir reconnaître un droit de séjour en Belgique, et la gravité de l'atteinte à son droit au respect de la vie privée établie en Belgique.

En effet, ni la motivation de la première décision attaquée, ni le dossier administratif ne permet de vérifier si, dans la situation particulière du premier requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, et, partant, la raison pour laquelle la partie défenderesse estime que les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et que la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique » (zie ook RvV, arrest n°90 511, 26.10.2012 ;

Hetzelfde besluit dringt zich op in casu.

Tegenpartij begaat zonder twijfel een manifeste beoordelingsfout en schendt de in het middel aangevoerde wetbepalingen en beginselen waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, artikel 8 EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie: RvV, 3 april 2009, nr. 25.613; RvV, 28 maart 2012, nr. 78 203)

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Inzake het gezinsleven van verzoeker, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat het recht op vestiging van de echtgenote van verzoeker tevens werd ingetrokken en dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen. In de beslissing van die echtgenote wordt tevens verduidelijkt dat de minderjarige kinderen de administratieve situatie van hun moeder volgt, zodat de thans bestreden beslissing dus niet tot gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden.

Daargelaten of er in hoofde van verzoeker sprake is van een familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, daar verzoeker zich inzake de familieleden van zijn echtgenote beperkt tot een ongestaafde bewering als zouden zij nauw verwant zijn, dient in het licht van artikel 8, lid 2 EVRM, te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Bovendien, is tevens voldaan aan de tweede vereiste: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied van familie- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en familieleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Verzoeker, die 41 jaar van zijn leven heeft doorgebracht in het land van herkomst, toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn om het familie- en privéleven te leiden in het land van herkomst of elders.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de thans bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze zou zijn genomen, noch toont hij aan dat die beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

2.4. Het wordt niet betwist dat de onderhavige zaak een weigering van een voortgezet verblijf betreft.

In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.5. De verwerende partij stelt in haar nota dat de inmenging bij wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van

doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt niet uitdrukkelijk dat de gemachtigde gehouden is om in het geval van fraude rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de daaruit voortvloeiende sociale, culturele of economische integratie en de banden met het land van herkomst (zie evenwel artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, waarvan artikel 11, § 2 de omzetting vormt – deze bepaling uit de richtlijn voorziet in het geval van fraude niet in een uitzondering op het socio-economisch onderzoek die in wezen overeenstemt met de billijke belangenafweging onder artikel 8 EVRM).

Uit artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt daarentegen duidelijk dat in geval van fraude de gemachtigde ‘kan’ beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Dit betekent dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid. Zulke discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een meer nauwgezette onderzoeks- en motiveringsplicht.

2.6. De verwerende partij stelt vervolgens dat de inmenging legitiem is daar de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter verwijdering van de openbare orde van het land, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

2.7. De Raad wijst er, samen met verzoeker, op dat de inmenging in het privéleven tevens noodzakelijk moet zijn. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

De bevoegde nationale autoriteiten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

De omvang van deze marge is afhankelijk van verschillende factoren, waaronder de aard van het recht in kwestie, het belang ervan voor het individu, alsook de aard van de inmenging en het doel nagestreefd door de inmenging (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 184).

Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of door de Staat een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

2.8. Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist – evenmin wordt betwist dat de fraude door de echtgenote van verzoeker werd begaan, niet door verzoeker zelf. Wat ook niet wordt betwist, minstens niet weerlegd, is het gegeven dat verzoeker op het grondgebied verblijft sedert eind 2007 en een aantal elementen voorlegt waaruit blijkt dat hij op Belgisch grondgebied een privéleven heeft ontwikkeld.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoeker en zijn belangen, dit is zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie, tewerkstelling en andere banden met België – elementen die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker – of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd.

Zoals reeds gesteld moet de gemachtigde een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element - dat valt niet te ontkennen - maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op het privéleven van verzoeker, in de

weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker zodat niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de belangenafweging, *in casu* de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De verdere argumenten van de verwerende partij, die neerkomen op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier, doen daaraan geen afbreuk. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. De overige middelonderdelen en middelen behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES